

Dernæst foretoges:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændringer i og Tilføjelser til Lov om Rettens Pleje af 11. April 1916. (Oprettelse af en særlig Klageret).

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2945; Fremsettelsen findes i Tidenden Sp. 122).

Lovforslaget sættes til Forhandling.

H. P. Johansen: Som man vil erindre, var denne Sag til første Behandling her i Landstinget i forrige Rigsdagssamling i et af de allersidste Møder, inden Rigsdagssamlingen sluttede. Den Drøftelse, som da fandt Sted, var af saa omfattende Karakter, at den lagde Beslag paa et lille halvt Hundrede Spalter i Rigsdagstidende. Man kan maaske deraf slutte, at Debatten i Dag ikke vil blive særlig langvarig, og at Lovforslaget ret hurtigt vil blive henvist til nærmere Overvejelse i et Udvalg, hvis der da fra anden Side ytres Ønske om, at et saadant ned sættes. For mit eget Vedkommende kan jeg i det væsentlige henholde mig til de Udtalelser, jeg fremkom med, da vi sidst behandlede Sagen her i Landstinget. Som det fremgaar af Lovforslaget, og som det ogsaa fremgik af Ministerens Fremsettelsestale forleden, er der imidlertid ændret lidt ved Lovforslaget, siden vi sidst behandlede det, og til disse Ændringer skal jeg tillade mig at knytte nogle faa Bemærkninger.

Først vil jeg gerne nævne den Ændring, der tager Sigte paa at lovfæste en noget anden Sammensætning af den Domstol, som skal udøve Disciplinærmyndighed over for Dommere, der som Dommere er optraadt eller beskyldes for at være optraadt paa utilbørlig Maade i Retten. Ifølge Lovforslaget, saaledes som det blev vedtaget af Folketinget i forrige Rigsdagssamling, skulde den nævnte Domstol sammensættes paa følgende Maade: 1 Højesteretsdommer, indstillet af Højesteret, 1 anden fast Dommer, indstillet af Dommerforeningen, 2 Domsmænd, hvortil Landsretterne havde Indstillingsret, samt 1 Sagfører. Det var altsaa henholdsvis Højesteret, Dommerforeningen og Landsretterne, der havde Indstillingsret til de 4 af de 5 nævnte Medlemmer, som skulde beklæde denne Domstol, og Indstillingen var bindende paa den Maade, at Ministeren i hvert enkelt Tilfælde skulde udnævne en af tre, som var indstillet. Man havde med andre Ord allerede i Lovforslaget, som det var formet i Fjor, taget saa vidtgaaende Hensyn til Dommerstanden, som det næsten var

gørligt. Derfor forekommer det mig, at det nye, der nu er foreslaaet, hovedsagelig er af formel Karakter, naar man i det hele taget tager i Betragtning, hvorledes Lovforslaget er bygget op. Det nye, der paa dette Punkt er indføjjet i Lovforslaget, gaar ud paa, at Disciplinærdomstolen skal bestaa af 3 Medlemmer mod tidligere 5, og at alle 3 Medlemmer skal være Dommere. Ved denne Ændring er der vist et Hensyn over for Dommerstanden, men nogen større Realitet kan jeg ikke se, at Ændringen indeholder. Baade som Lovforslaget blev formet i forrige Samling, og som det er formet nu, er det Dommerstanden, der har en meget stor, for ikke at sige en afgørende Indflydelse paa, hvilke Personer der skal beklæde denne Ret; i begge Tilfælde vil Dommerstanden kunne faa udpeget Personer, som har den Indstilling, eller som den formener har den Indstilling, som Dommerstanden anser for den rigtige.

Hvis den her foreslaaede Ændring kan bevirke, at Lovforslaget vinder Forstaaelse i endnu større Kredse, skal jeg gerne anbefale Ændringen til Vedtagelse.

En anden Ændring findes i Lovforslagets § II, hvori det bestemmes, at alle Disciplinærsager, som kommer for den foreslaaede Domstol, kan appelleres til Højesteret. Denne Adgang til at paaanke Klagerettens Afgørelse til Højesteret gives saavel til den anklagede Dommer som til den eller de Personer, der rejser Anklagen.

Det her foreslaaede betragter jeg som en Udvidelse af en Bestemmelse, der fandtes i det Lovforslag, der blev forelagt her i Tinget i forrige Samling, men det er ikke noget nyt Princip, der indføres. Jeg kan pege paa, at i § 9 i Folketingets Vedtagelse hedder det: „Er der nedlagt Paastand om Afsættelse, eller lyder Dommen herpaa, kan Dommen indbringes for Højesteret“. Allerede i forrige Samling var Ministeren og Folketingets Flertal altsaa enedes om, at graverende Domme skulde kunne prøves nærmere ved Højesteret. Nu har man udvidet denne Adgang til at gælde alle Disciplinærsager, som kommer for den foreslaaede Domstol, og jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale ogsaa denne Ændring.

Jeg tilføjer, at det, jeg særlig lægger Vægt paa i denne Del af Lovforslaget, er, at hvis der virkelig er Grund til at klage over en Dommer, og det vil altsaa sige, hvis Rigsadvokaten finder, der er Grund til at rejse Klage imod ham, saa bliver der en Retssag ud af Spørgsmaalet. Jeg synes, det er en langt mere tillidvækkende Ordning end den nugældende Ordning, hvorefter